

митъръ да изповѣда прѣдъ турци, че ще се потурчи. Понеже това било въ моментъ на раздражение или отчаяние, Димитъръ още слѣдъ самата изповѣдъ се разкалялъ и съ мисълта за сторенъ голѣмъ грѣхъ той е билъ отъ тогасъ подъ ударитѣ на гризящата го съвѣсть. За успокояването ѝ, излиза отъ Сливенъ, търсейки съвѣти и утѣшения. Стига въ Св. Гора, и нѣкои умни тогавашни духовници му казали, „че за да изкупи грѣха си трѣба да си пролѣе кръвта“. Очевидно е било, че тия думи сж сочели за нѣкакво мжченичество, каквото Димитъръ би проявилъ като войвода въ Балкана съ много по-благородни за поробената си татковина резултати. Вѣренъ на тия оракулства, слѣдъ като се скиталъ изъ разни градове, най-вече въ сѣверна България, Димитъръ идва въ Сливенъ; но турцитѣ не забравили, че той е далъ обѣщание да се потурчи и го принуждаватъ да направи това. Димитъръ все упорствувалъ. Почватъ се ужасни изтѣзания надъ него. Разправятъ, че подъ ногтитѣ му забивали остри клѣчки и т. н. Всичко това той принасялъ съ търпение и съ твърдата вѣра, „че си изкупува грѣха“. Турцитѣ убѣдени въ невъзможността да го прѣклонятъ, изкарватъ го посрѣдъ бѣлъ день въ Чаршията, срѣщу Голѣмия мостъ, и срѣдъ навалицата отъ българи и турци, го посичатъ пакъ при мжчения, защото ятаганътъ е билъ нарочно изхабенъ. Вѣрва се, че ржката на турчина, който го посѣкалъ (работникъ по-послѣ въ строената тогава фабрика) „изсѣхнала“¹⁾. Трупътъ на Димитъръ е билъ изложенъ кжсно до вечерята, като прѣдметъ на поругание, но за това пѣкъ прѣданието сочи на „спуснати отъ небето върху него кандила...“ Тоя Димитъръ слѣдъ всички тия: мжчения и „видения“, се провъзгласява отъ съврѣмenniцитѣ си за светецъ. Съжяляваме, че не можахме да прочетемъ напечатаната въ Сливенъ прѣди нѣколко години брошура, която се занимаваше съ живота на тоя сливенецъ. Брошурата се конфискува по разпореждането на сливения митрополитъ. Не зная тенденциитѣ на автора ѝ, но каквито и да сж били тѣ, тукъ е въпросъ за една отъ страницитѣ на сливенското минало подъ турцитѣ, за едно дѣйствително лице, което светецъ

¹⁾ Това е станало около 1840—1842 г.